

אמר רבא, מריש בתחילה, לפני שנתמנתי לדיין העיר, הוה אמינא הייתי אומר כי הני בני מחוזא, בני מחוזא [עירו של רב] — כולחו רחמו לי, כולם אוהבי.

כיון דהואי דינא, אבל מאז שנתמנתי לדיין העיר, אמינא, אמרתי לעצמי שלא כל בני מחוזא אוהבים אותי, אלא מינייהו [אלו שאני מחייבם בדין] סנו לי, שונאים אותי, ומינייהו [אלו שאני מזכה בדין] רחמו לי, אוהבים אותי.

אך לאחר מכן, כיון דחזאי כאשר נוכחתי לדעת דמאן דמחייב ליה האידנא, את מי שאני מחייב עתה בפסק דיני, קא זכי למחר, בדין אחר שבא לפני, אמינא, אמרתי לעצמי: אם מרחם — כולחו רחמו לי. אי מסנו — כולחו סנו לי.

תנו רבנן: [שמות כג] "ושוחד לא תקח" —

אינו צריך לומר שוחד ממוון, אלא אפילו שוחד דברים נמי אסור, מדלא כתיב "בצע [ממוון] לא תקח".

ומבאר הגמרא: היכי דמי "שוחד דברים"? (2)

כי הא דשמואל הוה עבר במברא, על גבי גשר את הנהר. אתא ההוא גברא, יהיב ליה לשמואל את ידיה, כדי לסייע לו לעבור.

אמר ליה שמואל: מאי עבידתך? למה עשית זאת?

אמר ליה: דינא אית לי.

אמר ליה: פסילנא לך לדינא. פסול אני מלדון אותך, על אף שלא חשבתי על נטילת שוחד בשעה שעזרת לי.

אמימר, הוה יתיב וקא דאין דינא.

פרח גרפא [בעל כנף] ארישיה, ונעמד על ראשו.

אתא ההוא גברא, שקליה, ונטלו מראשו.

אמר ליה: מאי עבידתך? מדוע עשית זאת?

אמר ליה: דינא אית לי.

אמר ליה: פסילנא לך לדינא.

מר עוקבא הוה שדי רוקא קמיה, היה מוטל רוק לפניו.

אתא ההוא גברא, כסיה, וכיסה את הרוק.

אמר ליה: מאי עבידתך?

אמר ליה: דינא אית לי.

אמר ליה: פסילנא לך לדינא.

רבי ישמעאל ברבי יוסי, הוה רגיל אריסיה [אריסו, המעבד את שדהו תמורת קבלת חלק מסויים מהפירות], דהוה מייתי ליה, היה מביא לו כל מעלי שבתא [ערב שבת] כנתא סל דפירי, משרהו.

יומא חד, אייתי ליה הקדים להביא לו את הפירות ביום חמישי בשבתא.

בדברי הפוסקים [בשולחן ערוך חושן משפט סימן ט"ו מבואר שגם שוחד "דברים" בלבד

2. בגמרא מתבארות דוגמאות ל"שוחד דברים" בדברים של הנאה שאין בהם נתינת ממוון. אך